

Uzrok ljudskog zarobljeništva

Kao što smo već konstatovali, u procesu isceljivanja posvećivanjem koji proživljava kandidat novog oslobađajućeg života mora, kao prvo, da oformi sliku besmrtnog, nebeskog, prvobitnog čoveka. Temeljnou promenou života, on u svom dišnom polju* mora da izgradi tu mentalnu tvorevinu, tu misaonu sliku.

Možda znate da sve čovekove misaone slike bivaju preuzete u dišno polje. Misli su stvari, svetlosni bleosci, svetlosni impulsi mozga. Ti svetlosni zraci su spojevi od vrlo fine materije koji mogu da se dokažu pomoću veoma osetljivih instrumenata, čak mogu da budu i izmereni. Misli su, dakle, stvari, u suštini materijalni oblici, ali u svakom slučaju mnogo finije vrste i drugačijeg sastava nego naša tela od grube materije. Ti misaoni oblici se zadržavaju u neposrednom polju delovanja svojih stvaralaca, ili u blizini tog polja. Ujedinjuju se sa misaonim oblicima iste vrste i time postaju sve moćniji. Ukoliko mi ta misaona bića mentalno ne oživljavamo u našem dišnom polju, ako ona, dakle, miruju, tada liče na tvorevine slične oblacima, koje, kao i nagomilani oblaci u vazduhu, pokazuju jasno kretanje.

Ako s tim u vezi posmatramo nekog čoveka, primećujemo da ti misaoni oblaci nastaju u središnjem delu desne strane tela, da se kreću do glave i preko nje, da bi se s leve strane tela ponovo spuštali i u visini sredine tela nestajali. Kada, dakle, to zbivanje posmatramo kod nekog drugog, taj kružni tok može da se uporedi sa smerom kretanja kazaljke na

* Pogledati *Objašnjenje pojmova*

satou. Posmatramo li taj proces kod nas samih, to kretanje ima suprotan smer.

Ti oblaci misli moraju da budu hranjeni jer to su stvarjenja, živa bića. Misli su živi entiteti određenog nivoa i reda, i njima je za održanje potrebna svetlosna snaga, svetlosna materija mozga koji ih je stvorio. Zato ta bića mole, da, možda čak prisiljavaju svoje stvoritelje da ih hrane i održavaju istom misaonom snagom iz koje su stvorena. Hteli bismo da vam opišemo način i oblik prisile koju vrše naša misaona deca.

Ako čovek podleone toj sasvim prirodnoj prisili, što se svakodnevno, čak skoro svakog sata događa, tada se iz tih mentalnih oblaka koji cirkulišu u dišnom polju uzdižu navise jasni oblici, kod kojih su oči možda najizražajnije spoljašnje obeležja. U meri u kojoj se ta tvorevina mentalno hrani, iz njenih očiju izlazi jedan parališući, hipnotišući uticaj koji rapidno raste. Ta hipnoza, koja potiče od sopstvene mentalne dečurlije, tera čoveka na delo, na čitav niz dela. Na taj način on postaje rob tih fantoma. Tako su tokom eona svi ljudi postali robovi svoje zablude, svojih predrasuda i poroka, koji su, delovanjem naših misli, dobili oblik u našem dišnom polju. Mi ih održavamo i hranimo, i oni, konačno, potpuno vladaju nama. Način življenja zbog koga se često kajemo, od koga se tako često potpuno bespomoćno branimo, način življenja koji nam zagorčava život, jer se sami sebe gadimo i prema sebi gubimo svako poštovanje, posledica je te prisile. Ona proizlazi iz tog kružnog toka misaonih navika, iz vaših mentalnih stvarjenja u dišnom polju.

Čovečanstvo je veoma bolesno, smrtno bolesno. Ono je žrtva sopstvenog stvaralačkog nagona i nema nijednog zemaljskog čoveka na koga se to ne bi odnosilo. Zbog užasne, haotične zloupotrebe pomenute stvaralačke sposobnosti

svog mozga, čovek se tako užasno i haotično ponižavao iz sekunde u sekundu, često i do podživotinjskog nivoa. Kada Biblija podiže glas protiv zloupotrebe svetih stvaralačkih funkcija, tada misli na tu zloupotrebu mentalne sposobnosti koja je potčinjena jednom skoro bezgraničnom nagonskom životu i njegovim posledicama. Zatvoreni u kružni tok misaonih navika, mnogi ljudi su isuviše crni i izopačeni, da bi još uopšte mogli da budu dodirnuti.

Ako svoj sopstveni život pošteno stavimo u sudeće svetlo Bratstva, spoznaćemo kako se, uprkos tome, iz neobjašnjivih razloga, neželjene misli probijaju iz nas na površinu, da bi potekle svojim kobnim tokom. Koliko često ste, zarobljeni u svetovima vaših misaonih navika, rekli: „Ono što ne želim, ipak činim.”

Šta prouzrokuje tu kobnu, neželjenu struju nižeg misaonog života, koji se u tako stravičnoj meri otima našoj kontroli?

Uzrok je, u opštem smislu, krv. Požuda, prijemčivost za loš život, leži u krvi. Dijalektika je fundamentalno ukotvljena u vašoj krvi. Ako težite za time da taj krvni nagon prirode obuzdate pomoću kultivacije vaše volje, možda ćete u izvesnom smislu moći da kanališete bujicu krvi, međutim, ona će se tada, jače nego ikad pre, probiti u nekom drugom smislu. Ponekad je to možda skriveno, ali, bez ijednog izuzetka, svaki dijalektički čovek je opasna divlja životinja. Nagon krvi uvek na neki način sebi probije put; to je životno pitanje čoveka životinje.

Kako taj nagon, taj pranagon dospeva u krv? Ako želimo da odgovorimo na to pitanje koje nas mori, moraćemo da budemo veoma opširni. Do ovog trenutka, Škola Ružinog Krsta se ograničavala na to da daje samo filozofska i mistična objašnjenja, ali sada je došlo vreme za jedno naučnije objašnjenje.

U našem učenju, mi govorimo o četverostrukoj ličnosti. Sada ćemo se toj četverostrukoj ličnosti približiti na jedan sasvim drugi način nego do sada.

Materijalno telo se očituje u jednom koncentrisanom eterskom polju i kroz njega. Ukoliko je to etersko polje delotvorno u našem telu i preko njega se obelodanjuje, govorimo o eterskom telu (životnom telu), jer čovek živi od etera. U neposrednoj blizini materijalnog tela, to etersko telo još poseduje oblik materijalnog tela, ali se taj oblik ubrzo rasplinjava u polje očitovanja ili dišno polje.

Mentalna sposobnost mozga je takođe jedan eterski spoj, i to vrlo finog sastava.

Dalje, u telu postoji svest. Ona se nalazi u moždano-kičmenom sistemu, stubu zmijaste vatre. Znamo da je ta vatra svesti veoma usko povezana s krvlju i nervnim fluidima. Tu svest, zajedno s krvlju i nervnim fluidima, vodi naše biće požude i iz njega može da se objasni. To je, dakle, unutrašnje jezgro dijalektičkog, materijalnog postojanja. To je naše „Ja”, krvno Ja ili zemaljska duša. Ono može da se dokaže u krvi, naime u sistemu jetra-slezina. Tu je njegovo ne samo slikovito, nego i doslovno boravište. Jetra, slezina, bubrezi i nadbubrežne žlezde, kao i pleksus solaris ili sunčev splet, poznati karlični moždani centar, čine domen krvnog Ja ili bića požude.

Čovek živi preko jetre, tog vrhovnog organa. Ako ste obratili pažnju na to ime**, onda znate da su davaoci imena kod pojedinih naroda, poznavali zadatak jetre. U sistemu jetre i slezine, kao i u organima koji pripadaju tom sistemu, kontrolišu se i održavaju u određenom stanju nervni fluid i zmijasta vatra, a preko njih i celokupni čovek. Sve svetlosne snage koje ne mogu da se objasne iz prirode, kao

** *Jetra se na nemačkom kaže leber, na engleskom liver, što u oba slučaja asocira na život (prim.prev.)*

i njihova hormonalna delovanja, u tom sistemu se zato odstranjuju iz krvi.

Rekli smo da u tom sistemu stanuje jezgro Ja-bića. Ono leži pohranjeno u slezini. Za vreme budnog stanja, ono je poput spirale savijeno u slezini, ali za vreme sna, ono izlazi napolje: iz slezine se ta spirala odmotava poput trake koja liči na oblak, i taj oblak se u dišnom polju formira u jedno obličje, naime u obličje stvarnog dijalektičkog čoveka, u obličje bića požude, stvarnog krvnog Ja. To „Ja” često izgleda sasvim drugačije nego vaše materijalno obličje! Ali opisivanje toga ćemo radije izostaviti.

To biće požude, koje se manifestuje u polju očitovanja, nešto je, što je potpuno drugačije od misaonih bića o kojima smo upravo govorili. To naše stvarno dijalektičko Ja može tokom sna dosta daleko da se udalji od materijalnog tela, ali ipak ne tako daleko kao što to može mentalno telo. Ako sada znate da se svi vaši noćni doživljaji odvijaju u tom biću požude i da ih ono prima, i da to krvno Ja u potpunosti potiče iz prirode, biće vam jasno zbog čega ono apsolutno nije u stanju da primi impulse oslobađajućeg karaktera; prirodno Ja ne može da postane prijemčivo za viši život, ono mora da umre, jer: „Krv i meso ne mogu naslijediti Božije carstvo”.

Kada ste iz ovog ili onog razloga jako uzbuđeni, vaše Ja-biće i bez vašeg znanja istupa iz slezine napolje, spremno da se sruči na eventualnog napadača.

Osim funkcije koju vrši kao sedište Ja-bića, slezina je i najznačajniji ulazni portal tela za eterske snage. Biće požude se hrani tim snagama, živi iz tih snaga i na taj način kontroliše ceo telesni sistem. Konačno, na slezinu veoma snažno deluju i mentalni fantomi, čije smo nastajanje i ponašanje upravo opisali. Proces koji je sa time povezan, može da se opiše na sledeći način.

Biće požude tera mozak da primeni svoje stvaralačke sposobnosti, da se prihvati svog mentalnog posla u saglasnosti sa vrstom i potrebama krvnog Ja. Time se celokupno dišno ili etersko polje mikrokosmosa naseljava tim mentalnim bićima. Svaka od tih misaonih slika stvara jedno žarište za eterske snage koje se zadržavaju u polju očitovanja i preobražava ih u saglasnosti sa svojom vrstom. Tako sva ta misaona bića obrađuju na određeni način to etersko polje, a, preko slezine, biće požude ili Ja-biće usisava dubokim potezima rezultat toga. Sve te snage cirkulišu kao kroz jedan uski prolaz: preko slezine unutra, preko jetre napolje. Tako celokupni životni proces služi za prehranjivanje bića požude, krvnog bića ili Ja-bića. To je jeziva slika vaše stvarnosti.

Ako sada u potpunosti prozrevate tu bednu, a u isto vreme i sudbonosnu hajku, i ako, kao posledicu toga, doživljavate vaše zarobljeništvo svakim vlaknom vašeg bića, a zatim, te stvari razmotre, temeljno istraže i do najfinijih nijansi dokažu u našim hramskim službama tako da ih čak i dete može razumeti, u vama može da se probudi sklonost da ta objašnjenja posmatrate kao jezivu nesreću. I kao što je nekad Edgar Alan Po, minuciozno i kao nešto što oduzima dah, opisivao situacije užasa, zatvora i mučenja, tako biste i vi mogli da uzviknete: „Dosta, prestanite! Znam da stanujem u zatvoru, ali zašto zidovi tog zatvora i način ograničavanja slobode moraju da budu na taj način opisani, do svake pojedinosti?”

Niko, međutim, ne može da uskrsne iz groba prirode, ako nije do kostiju iskusio hladnoću mrtvačnice u kojoj „živi”. Niko ne može da ide putem oslobađanja, ako posvuda nije osetio dah smrti. Niko neće ugledati zoru večne slobode, ako nije spreman da u satima ponoći nosi krst istine.

Ko nije dovoljno jak da to podnese, neka se drži podalje od dela. „Jevanđelje Isusa Hrista samo je za jake”, s pravom kaže apostol Pavle; a to Jevanđelje počinje demaskiranjem. Ako, međutim, sa nama uistinu osećate gorki pehin zatvora, ako ste spremni da ispijete gorko piće do kraja, odvešćemo vas do Pavlove tajne ozdravljenja, do formule isceljenja.

„Evo, kazujem vam tajnu”, tajnu ozdravljenja: „Svi ćemo biti preobraženi! Jer ovo raspadljivo mora da se odjene neraspadljivim i smrtno mora da se odjene besmrtnim. Tada će se ispuniti zapisana riječ: pobjeda proguta smrt.”

Analizirajmo sada tu tajnu. Istinski učenik je u stanju da usred ovog prolaznog sveta, u svom slomljenom i smrtnom mikrokosmosu sagradi nešto neprolazno, besmrtno, naime mentalnu tvorevinu, mentalnu sliku besmrtnog nebeskog bića. Ta koncepcija mora da nastane sasvim drugačije nego uobičajene maštarije mozga. Za takvo mentalno stvaranje je u stanju samo onaj čovek, koji u desnoj srčanoj komori još poseduje atom iskre Duha. Ako taj atom iskre Duha može da bude dodirnut infracrvenim svetlom Gnoze, tada u timusu - grudnoj žlezdi, organu s unutrašnjim izlučivanjem koji se nalazi ispod grudne kosti - dolazi do sasvim posebnog delovanja. U tom stanju, naime, atom iskre Duha počinje snažno da vibrira i svojim svetlosnim impulsima dodiruje grudnu žlezdu, koja na to počinje da izlučuje u krvne sudove malog krvotoka određeni hormon.

Grudna žlezda je delotvorna u dečjem dobu, a nakon toga se smanjuje i postaje latentna. Vibracijom atoma iskre Duha, koji je dodirnut gnostičkim svetlom, ona ponovo biva oživljena. Čim krv, obogaćena tim naročitim hormonom, dospe do glave i dodirne mozak, tada, njenim delovanjem, u moždanim centrima nastaju krajnje začuđujuće

misli, misli koje karakterišu pravog tragaoca. Može se reći da se tim delovanjem, nezavisno od bića požude, od krvnog bića, već u prvoj instanci embrionalno koncipira slika besmrtnog čoveka.

Kao što smo već napomenuli, ta mentalna slika je, međutim, sasvim drugačije vrste, vibracije i sastava od svih ostalih mentalnih bića o kojima smo govorili. Zbog toga ta mentalna slika ne može ni da cirkuliše kroz prolaz jetre i slezine. Ta slika zrači mirno, kao jedno naročito svetlo u dišnom polju, i u većini slučajeva se zadržava upravo pred učenikom, oči u oči s njim. Tu i tamo, ona izlazi iz celokupnog mikrokosmičkog sistema, iz auričnog bića, privučena infracrvenim svetlom Gnoze, da bi se, ojačana, vratila nazad.

Hormon grudne žlezde, koji je sve to pokrenuo, preko krvotoka se, naravno, ponovo vodi nadole, nakon čega delovanje bića požude prouzrokuje da se ta, njemu neprijateljska supstanca, preko bubrega odstrani iz krvi. Preko jetre i bubrega se iz krvi odstranjuju sve supstance koje su strane Ja-prirodi. Ako, međutim, atom iskre Duha i dalje vibrira, sa svim opisanim posledicama koje su sa time povezane, dolazi do čudnovate situacije koja je dobro poznata svim tragaocima, do rasepljenosti u postojanju, do situacije u kojoj se istovremeno žive dva života. Čovek koji traga, nastavlja uz pomoć Duhovne škole da gradi na svojoj natprirodnoj mentalnoj koncepciji. Unutrašnjom disciplinom i nosećom silom polja snage Škole, on svoju mentalnu sliku Boga sve više čisti od zablude i prevare. U međuvremenu, on živi običnim životom Efežanina; spolja se u njegovom životu ništa ne menja ili se menja vrlo malo toga. Godine prolaze i on se u najboljem slučaju s vremenom na vreme sunča u svetlu mentalne slike neprolaznog koju nosi u sebi.

Ovde moramo na nešto da vas upozorimo. To stanje sna u kome uživamo u našim mentalnim mrežama može da traje dugo, i predugo, često kroz mnoge inkarnacije. To prouzrokuje biće požude, koje ne samo da preko sistema jetre i slezine čisti krv u biološkom smislu, nego naizgled saraduje i s vašom naklonošću za traganjem. Biće požude, jastvo, puno je atlantske prepredenosti, ono iza sebe ima eonima staru kulturu. I kao što i glava i srce poseduju mozak, tako i karlica poseduje mozak u sunčanom spletu, ispunjen mesečevom moždanom svešću.

Vođeno tom inteligencijom, jastvo pokušava da obavije zabludom vašu mentalnu koncepciju Večnog, rođenu iz atoma iskre Duha, da je prekrije svim mogućim spekulacijama i potpunim neistinama. Na taj način Prometej biva doslovno prikovan, svezan. Slika neprolaznog biva začaurena u dišnom polju ili povezana s prirodno-okultnim i prirodno-religioznim razvojem.

Zato Duhovna škola tako pažljivo bdi nad čistotom učenja i nad time da rad ostane životvoran, jer tako može najbolje da pomogne svakom učeniku. Ona pri tom mora stalno da se ogleda u svojim vremenskim prethodnicima, koji su, uvek iznova, zbog svih mogućih prepreka prouzrokovanih na ovde opisani način, videli svoj rad pre vremena završenim.

Čujte sada, obzirom na sve ovo, tajnu spasenja, tajnu ozdravljenja. Ako učenik, jednim odanim, stremećim i iskreno življenim učenishtvom održava čistom i iskrenom svoju mentalnu koncepciju, i ako se potpuno poveri vođstvu Duhovne škole, tada će to novo, od Boga rođeno embrionalno biće dostići potpuni razvoj. I, konačno, učenik nosi u sebi do savršenstva razvijenu sliku prvobitnog nebeskog čoveka, rođenu iz infracrvenog pola svetla Gnoze.

Vi znate da sve uobičajene, prirodne mentalne tvorevine cirkulišu kroz prolaz jetre i slezine. Mentalna koncepcija nebeskog čoveka, terana ultraljubičastim polom svetla Gnoze, sada mora, nakon jasne voljne odluke*** učenika, da pređe na cirkulaciju kroz prolaz jetra-slezina, eventualno i primenom unutrašnje sile, budući da biće požude ili jastvo neće dozvoliti prilaz tom prolazu.

Možete predvideti posledice koje iz toga nastaju: tom novom cirkulacijom sasvim drugačijih eterskih snaga, čistih Hristovih etera, napadnuta je tvrđava jastva. Jastvo, biće požude, biva proterano iz karličnog centra, i rađa se jedno novo biće žudnje.

Sada možda razumete prastari mit o početku dijalektičkih vremena, mit o Adamu i Evi. Adam je Manas, mislilac, mentalna slika besmrtnog. Eva je novo jastvo, novo biće žudnje, koje, proizlazeći sa strane tela, mora da se dokaže. To dvoje, taj čovek i ta žena - biće žudnje se zbog svoje polarizacije uvek prikazuje kao žena - taj novi Adam i ta nova Eva moraju da se rode u našem sistemu. Kada se to dvoje sjedine u svetom radu, iz njih se rađa novi, transfigurisani čovek.

To je tajna spasenja o kojoj govori Pavle. Ovo je formula: prolazni, dijalektički centralni organ telesnog čoveka, sistem jetra-slezina, mora da se odene besmrtnošću, neprolazno mora da prodre u prolazno. Tada se ispunjava reč, likujuća reč što stoji zapisana: "Pobjeda proguta smrt!"

Ko želi da ide tim putem krsta, taj će pobediti. Na kraju će poslednji, bočni udarac koplja u slezinu, dokazati da je smrt zemaljskog čoveka savršena. Jedino će nebeski čovek tada rasti, od večnosti do večnosti.

*** Ova voljna odluka potiče od novog Čoveka, od sposobnosti volje obnovljene u Bogu. Vidi J. van Rajkenborg, *Dei Gloria Intacta*, poglavlje „Marsovo posvećenje prvog sedmokruga”, Rozekruis Pers, Haarlem 1999.